

El relat per: Gemma Lienas

UN GOS QUE DOMINA LES CONJUNCIONS O PRIMER DIA DE LA FESTA MAJOR

Com em dic no té cap importància, però qui sóc sí que en té. Sóc el gos d'una escriptora, el nom de la qual tampoc no és gens rellevant, perquè, com es demostrarà aviat, ha ignorat el compromís de relatar la Festa Major de Granollers i s'ha estimat més dedicar-se a flirtejar. L'anonimat se l'ha guanyat a pols!

Ha estat pujar al balcó de l'Ajuntament i adonar-me que l'escriptora només tenia ulls per a un paio, que ha resultat ser el regidor de Festes, Celebracions i Pardalades. No en diré el nom, perquè no sóc un bocamoll. El regidor se la mirava amb ulls de pollastre a punt de ser sacrificat. Aleshores, he tingut clar que tot estava perdut; m'he arremangat i he començat a prendre notes per compondre la crònica que ella mai no escriurà. Què no faria un per la seva mestressa?! (...)

Ara m'adono que el meu vocabulari és insuficient per descriure l'enrenou que feia aquell reguitzell de petards petant un darrere l'altre. Era com si tota la dinamita de la terra s'hagués anat a trobar entaforada en aquelles sis banyes i s'hagués proposat perforar-me els tímpanes. Jo, que no suportó els focs de Sant Joan, i em fico a dins de l'armari del rebedor si l'escriptora se'l deixa obert. Jo, que abomino de les tempestes amb aparell elèctric i procuro viure-les a sota d'algun llit. Jo, enfrontat inexcusablement a aquell descontrol...

Podem dir-me gallina, però us confessaré que no ho he pogut resistir i he fugit corrents, esperitat, entremig dels centenars de persones que farcien la plaça.

UN GOS QUE NO VOLDRIA CONVERTIR LA CRÒNICA EN UNA LLIÇÓ DE GRAMÀTICA O SEGON DIA DE LA FESTA MAJOR

La nit anterior havia fugit d'aquell festival de trons eixordadors sense parar atenció a res que no fos la meua taquicàrdia. Quan em vaig aturar, em vaig trobar en algun punt de la ciutat on els petards no se sentien. No tenia ni la més petita idea d'on era, però tant se me'n donava. Era tard, tenia son i em vaig adormir a recer d'un cotxe.

Aquest matí m'ha despertat una ferum coneguda. He obert un ull i he vist una gata que es llimava les ungles i que ha resultat ser molt viatjada. M'ha clavut un escàndol per la forma en que havia escrit "spicker" a la primera crònica. "Ni català, ni anglès", ha dit arrufant el nas. Després, m'ha dit que, venint de Brooklyn com venia, la seva era una opinió autoritzada i em recomanava l'ús de la forma anglesa. He passat per alt el seu to de suficiència i li he demanat si, a més de donar-me lliçons de lèxic, em podia guiar fins a la plaça de la Porxada. Ho ha fet. (...)

A la tarda, després d'una becaina, he continuat buscant la mestressa. El carrer gran, però, estava tan ple que no hi cabia ni una agulla. M'he obert pas entre els centenars de cames humanes i m'he posat a primera fila. Era l'estirada de corda infantil. Les criatures blanques estiraven la corda cap a un costat i les blaves, cap a l'altre. I que guanyin els millors. Després ha vingut l'estirada de corda adulta. I mentre me'ls mirava afanyar-se, filosofava. Pensava que la Festa Major de Granollers amb la seva colla blava i la seva colla blanca resulta competitiva, però sana i gens agressiva. I m'ha donat per imaginar que Granollers podria oferir a certs polítics crispats i crispants la possibilitat de fer un curs de formació en "competició cívica". Seria bo per a la salut de la nostra democràcia.

Estava jo ben penjat de les meves reflexions, quan tot d'una, un redoblament de tambors m'ha posat les orelles dretes. Pas-

L'autora del relat Gemma Lienas.

sava alguna cosa. El meu sisè sentit de gos m'ho anunciava. I no m'he equivocat. L'speaker, amb una veu gens festiva, ens ha notificat: "Per ordre de l'alcalde, es fa saber a tothom, que ha desaparegut el regidor de festes, celebracions i pardalades".

Jo ho he intuït de seguida: es tractava d'un segrest. No en tenia cap dubte. I, a més, si m'ho haguessin demanat, hauria assenyalat sense vacil·lacions cap a Barcelona. ¿On, si no, hi podia haver interès per fer-se amb el know how d'un home que coneixia bé els intrínquils de la millor Festa Major de les que es fan i es desfan? A Granollers, esclar!

UN GOS QUE CONTROLA L'ART DEL DIÀLEG O TERCER DIA DE LA FESTA MAJOR

Me n'havia anat a dormir amb un nus a l'estómac que no sabia si atribuir al presumpte segrest del regidor, al fet que la mestressa s'hagués perdut o a la gana que em recargolava els budells.

Així que m'he llevat, he sentit algú que parlava de la platja de Granollers. ¿La platja?, he pensat. M'hi hauria jugat un bacallà que Granollers no era a la costa... Guiat pel xivarri de la canalla, he arribat a la plaça de les Hortes, on els blancs havien preparat una platja de sorra. I, esclar, he copsat el joc de Granollers beach.

Amb això que he llucat un cotxe oficial. Segur que venia de l'Ajuntament de Barcelona. Hi podem pujar de peus. No m'equivocava. ¿Que com ho sé?! Elemental! Fixeu-vos: negre i lluent com si mai no ploqués fang per aquí; amb una banderola al para-xocs; i, sobretot, amb els vidres fumats perquè ningú no veiés qui hi havia a l'interior. ¿I qui podia haver-hi si no un emissari barceloní? Em direu que també podia viatjar-hi, possem per cas, la Pau d'incògnit. I quan dic la Pau, no em refereixo a les nostres Paus --la Gener o la Huguet--, sinó a la molt internacional Paulina Rubio. Però, amb la mà al cor, ¿us imagineu la Pau viatjant amb la quatrribarrada al radiador del cotxe?

Conclusió primera: no era la Pau, sinó l'espia de Barcelona.

Conclusió segona: l'havia d'assaltar i fer-li confessar on tenia tancat el regidor. (...)

Pel que fa a la manduca, he tingut sort: he descobert una botifarra oblidada (crec!) en un plat i me l'he cruspida abans que ningú no tingués temps de dir "ei-el-quiso". Amb l'estómac ple, se m'ha fet molts menys pesada la missió de buscar el cotxe oficial. He trotat amb energia per la plaça de la Corona, on hi havia el ball de bastons. Res per aquí, res per allà! He continuat pel carrer gran i m'he topat amb la passada de rajoles infantil. He frenat en sec. Allí hi havia una activitat feta a la meua mida! Tinc una boca que substitueix --gossaria dir que amb escriu-- el polze oposable dels humans. I, a més, tinc un

bon joc de cintura, que, segons deia l'speaker, era una condició indispensable per excel·lir en aquella activitat. M'hi he apuntat, però, després de ser mesurat amb un bastó, he estat rebutjat perquè no arribava a l'altura mínima. (...)

UN GOS QUE POSA PUNT I FINAL O QUART DIA DE LA FESTA MAJOR

¿Sabeu que és sentir-se estúpid? Així és com em vaig sentir ahir al vespre després de l'incident amb el senyor X de Barcelona. L'incident, per sort, no va derivar en un conflicte diplomàtic. Mormolant excuses entre dents, em vaig anar apartant per deixar la resolució de l'embolic en mans de la tècnica, que semblava tenir més dots per a les relacions humanes que no pas jo.

Rumiant en quin moment de les meves deduccions m'havia pogut equivocar, em vaig trobar a la plaça de la Porxada i em vaig topar de cara amb la Gralla de foc dels blaus i la Guspira dels blancs. Em va semblar que no calia posar-se nerviós; tot plegat semblava inofensiu, però, aviat, la cosa es va començar a animar i algun gamarús va encendre els petards. I ja hi tornem a ser: un merder considerable que segur que ultrapassava el nivell de decibels permès. I ja em teniu fugint amb la meua millor expressió d'aquí-no-passa-res però a una velocitat de creuer de les que fan història, fins que vaig trobar un recer segur sota d'una mena d'ambulància que l'Ajuntament havia preparat per si de cas. Era tranquil·litzador saber que les autoritats ho tenien tot --o gairebé tot!-- previst. I deia gairebé, perquè no creia que entrés en les previsions de la Casa Gran que l'escriptora s'escaquegés.

Estirat allí, vaig adonar-me que el regidor no havia estat segrestat sinó que havia desaparegut voluntàriament. I això ¿per què?. Doncs, perquè el regidor s'havia fugat amb la meua mestressa. Si el trobava a ell, la trobaria a ella!

Vaig sortir com una fletxa i no vaig parar fins arribar altre cop a la plaça de la Porxada i ¿sabeu què m'hi vaig trobar? La façana de l'ajuntament cremant-se... O, almenys, això em va semblar. Són bojos, aquests de Granollers, vaig dir-me. (...)

A un quart de vuit, quan el concurs de rajolers de les set era a punt de començar, el regidor i jo hem entrat sigil·losament per la zona VIP. Hem pujat a les grades, plenes a vessar de la gent de Granollers, il·luminada, electritzada, efervescent... Jo m'he amagat en un racó i ell s'ha dirigit cap a l'speaker per xiuxiuejar-li el que havíem convingut. Aleshores, l'speaker ha sortit de la zona d'ombra on es trobava i, amb molt efectisme, ha anunciat: "Un moment d'atenció, Granollers. Abans no comenci l'acte, tinc una gran notícia per donar-vos... Hem recuperat el nostre regidor perdut". El regidor ha saludat i el públic s'ha posat dret aplaudint amb ganes. "Això no és tot, Granollers", ha continuat l'speaker, "el nostre regidor ha recuperat el gos de l'escriptora, que havia estat capturat, ehem, ehem, per una banda de lladregots de gossos". Un crit imponent ha sortit de la zona VIP: era la meua mestressa, que ha saltat d'alegria i ha pres el micro a l'speaker per agrair-li al regidor la gesta. En aquest punt, el regidor i jo ens hem picat l'ullet perquè, naturalment, la nostra jugada havia fet el fet i l'escriptora se'l mirava amb uns ulls de peix passat que anunciaven un idil·li.

I ha començat el concurs de rajolers. I jo m'he cargolat damunt dels genolls de la mestressa, i he cantat baixet: "Quan l'estiu s'acaba i s'acosta anar a currar...". I, com que ningú no m'ha donat el micro, aprofito el final dels relats per dir: Gràcies, Granollers, per convidar-me a la vostra festa. M'ho he passat pipa! *